

Sygn. akt V CSK 113/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku K. M.

przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Starosty Średzkiego, Gminy Środa Śląska i  
A.P.

o rozgraniczenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 września 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika A. P.

od postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 1 października 2014 r., sygn. akt II Ca 1456/13,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 1 października 2014 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu oddalił apelację uczestnika postępowania A.P. od postanowienia Sądu pierwszej instancji ustalającego przebieg granicy między określonymi nieruchomościami według stanu prawnego wynikającego z aktów nadania ziemi, danych z ewidencji gruntów oraz operatu pomiarowego z 1961 r.

W skardze kasacyjnej uczestnik postępowania, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazał na występowanie w sprawie dwóch istotnych zagadnień prawnych: „czy w kontekście przepisów dekretu o ustroju rolnym i osadnictwie na obszarze Ziem Odzyskanych i byłego G. z dnia 6 września 1946 r. (Dz.U. Nr 49, poz. 279) oraz dekretu o ochronie i uregulowaniu własności osadniczych gospodarstw chłopskich na obszarze Ziem Odzyskanych z dnia 6 września 1951 r. (Dz. U. Nr 46, poz. 340) w związku z art. 153 k.c. uprawnione jest twierdzenie, że powierzchnia gruntów nadanych w drodze aktów nadania Powiatowych Komisji Osadnictwa Rolnego, powinna być zasadniczym, bądź co najmniej równoprawnym elementem rekonstrukcji przebiegu granic gruntów według stanu prawnego? Jakie znaczenie na terenach poniemieckich ma przedwojenna dokumentacja geodezyjna, w szczególności szkice i mapy, w kontekście art. 153 k.c. w zw. z par. 3 pkt 2 Rozporządzenia i art. 25 ust. 2 dekretu o ustroju rolnym i osadnictwie na obszarze Ziem Odzyskanych i byłego Wolnego Miasta Gdańska z dnia 6 września 1946 r. (Dz. U. Nr 49, poz. 279), w przypadku braku dokumentacji źródłowej określającej przestrzenny przebieg granicy nieruchomości?”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. powinien wykazać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Wymaga to przedstawienia zagadnienia przez odpowiednie sformułowanie jako ogólnego, abstrakcyjnego pytania o rozstrzygnięcie określonego problemu prawnego powstałego na tle wskazanego przepisu prawa, a także wykazania,

że zagadnienie to wywołuje wątpliwości, kontrowersje i rozbieżne oceny prawne tak poważne, iż konieczne jest zajęcie stanowiska przez Sąd Najwyższy nie tylko w celu prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy lecz także dla rozwoju judykatury (porównaj między innymi postanowienia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, niepubl.).

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do oceny, że skarżący nie wykazał, iż w sprawie występują tak rozumiane zagadnienia prawne.

Drugie pytanie zostało sformułowane w sposób niedopuszczalny dla zagadnień prawnych, gdyż stanowi tzw. pytanie otwarte, do uzupełnienia, o nieokreślonych z góry możliwościach odpowiedzi, wobec czego pozostawia odpowiadającemu całkowitą swobodę odpowiedzi, także niezwiązanych ze stanem faktycznym i prawnym sprawy. Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 13 kwietnia 2000 r. III CZP 2/00 (OSNC 2000/11/200), przedstawione Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne powstałe na tle konkretnej sprawy musi mieć charakter pytania „do rozstrzygnięcia” a nie „do uzupełnienia”, a więc musi wyznaczać odpowiadającemu dwie możliwe, alternatywne odpowiedzi, z których jedna jest równoważna ze zdaniem będącym częścią pytania, a druga stanowi zaprzeczenie tego zdania.

W odniesieniu do obu przedstawionych pytań skarżący nie wykazał, że na ich tle występują poważne wątpliwości, kontrowersje i rozbieżne oceny prawne. Uzasadnienie pytań w tym zakresie ogranicza się do przytoczenia treści przepisów, stanowiska zajętego przez Sąd drugiej instancji oraz przeciwnego mu stanowiska skarżącego, bez przedstawienia wątpliwości prawnych oraz bez pogłębionej analizy prawnej dotyczącej możliwości ich rozstrzygnięcia. W istocie uzasadnienie to sprowadza się do kwestionowania dokonanej przez Sąd drugiej instancji oceny prawnej ustalonego stanu faktycznego i twierdzenia o niezastosowaniu przez ten Sąd wskazanych w pytaniach prawnych przepisów, choć Sąd powołał się na nie i ocenił, jakie mają znaczenie w sprawie. Okoliczność, iż skarżący nie podziela stanowiska Sądu drugiej instancji w tym przedmiocie nie jest wystarczająca do

wykazania, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.